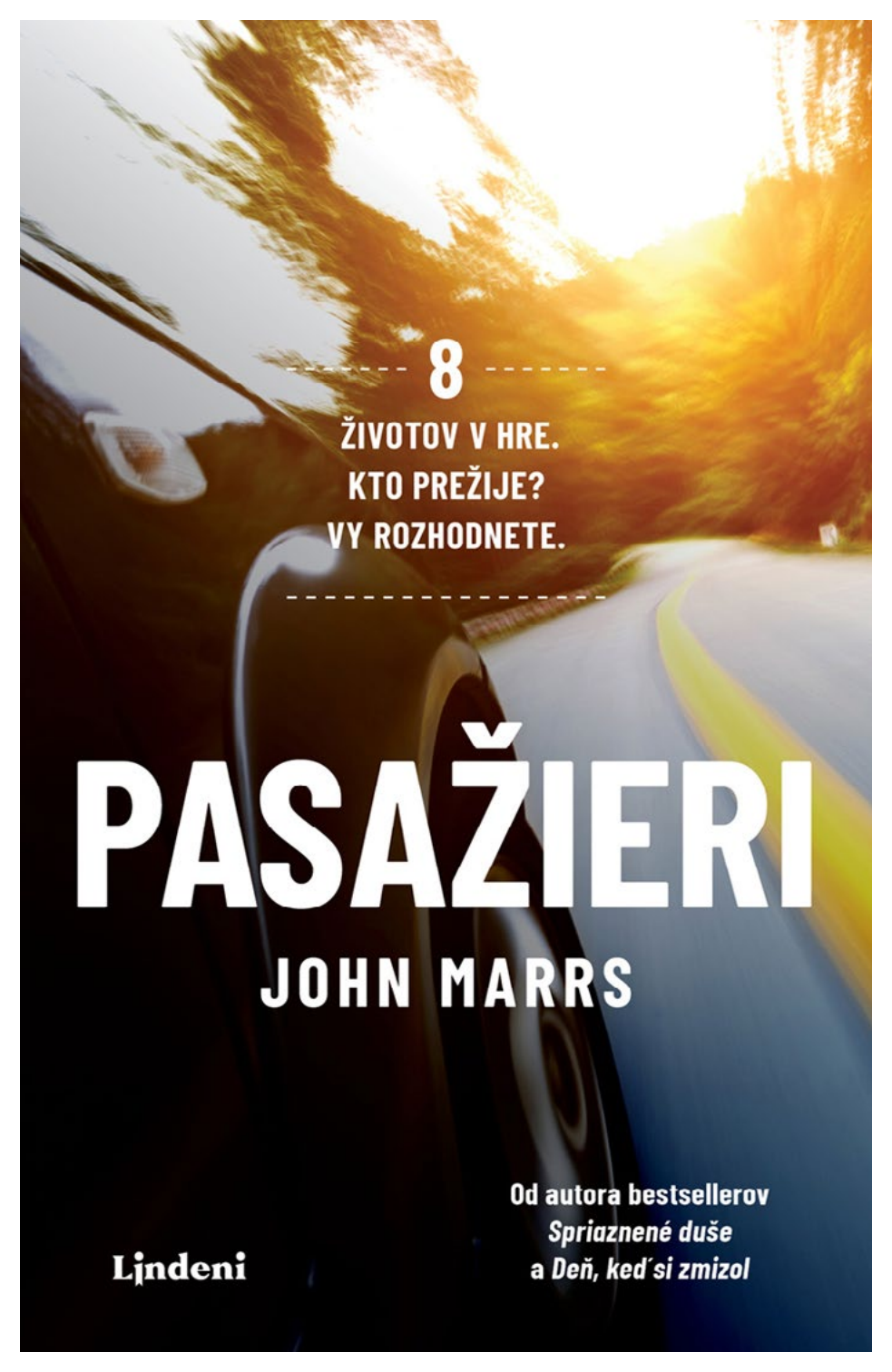

8

ŽIVOT V HRE.
KTO PREŽIJE?
VY ROZHODNETE.

PASAŽIERI

JOHN MARRS

Ljndeni

Od autora bestsellerov
Spriaznené duše
a *Deň, keď si zmizol*

Pasažieri

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

John Marrs
Pasažieri – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

PASAŽIERI

JOHN MARRS

PASAŽIERI

Ljndeni

Bridget Driscolllovej, 1851 – 1896

PROLÓG

UK NEWS

UK News

Snemovňa lordov jednohlasne schválila zákon, podľa ktorého budú do piatich rokov jazdiť na britských cestách autonómne vozidlá. Zákaz všetkých neautonómnych vozidiel sa očakáva v priebehu nasledujúcich desiatich rokov.

PRVÁ ČASŤ

Prvá kapitola

Poznámky

1. Naprogramovať auto do Benovej kancelárie.
2. Auto objednať cez aplikáciu Uber, užívateľ „host“. Neudávať skutočné meno.
3. Nechať sa vyzdvihnúť na parkovisku pri Benovej kancelárii a ísť do práce.
4. Okolo desiatej napísať Benovi esemesku.
5. Okolo poludnia zavolať jeho šéfovi.

CLAIRE ARDENOVÁ

Keď Claire Ardenová zavrela za sebou vchodové dvere, pred domom ju už čakalo auto.

Ostala stáť na verande, znovu si prečítala svoje poznámky v telefóne, až konečne začula, ako sa zapol bezpečnostný systém domu. Nenápadne sa pozrela na druhú stranu ulice nového sídliska, jedného z mnohých v Peterborough. Vonku bol iba sused Sundraj z čísla dvadsaťsedem, viedol svoju hlučnú štvorčlennú rodinku do minivanu ako pastier, ktorý sa snaží nahnať stádo oviec z jednej paše na druhú. Keď ju zbadal, vlašne sa pousmial a takisto vlašne jej zamával. Odpovedala mu rovnako.

Claire si spomenula na oslavu pätnásteho výročia svadby, ktorú Sundraj a jeho manželka Siobhan usporiadali vlani na jar. Robili opekačku, prišla takmer celá ulica. V kúpeľni ju pripitý pritlačil do kúta a navrhol, že keby niekedy chceli ísť s jej manželom Benom do trojky, je im k dispozícii. Keď Claire zdvorilo odmietla, Sundraja zachvátila panika, prosil ju, aby to nepovedala Siobhan. Sľúbila mu to a tak aj bolo. Nepovedala o tom dokonca ani Benovi. Claire by sa stavila, že každý obyvateľ ulice má najmenej jedno tajomstvo, ktoré skrýva pred celým svetom. Aj ona.

Najmä ona.

Keď Sundrajov minivan vycúval zo slepej uličky, Claire sa na upokojenie zopárkrát zhlboka nadýchla a s neprijemným pocitom hľadela na vlastné auto. Odvtedy, čo ho Ben kúpil na lízing, ubehli už tri týždne, ale ona ešte stále zápasila s jeho nespočetnými funkciami. Najväčší rozdiel medzi týmto a ich predošlým autom spočíval v tom, že v tomto nebol volant, pedále ani ručné radenie rýchlosti. Jazdilo a riadilo sa samo – a to ju desilo.

Keď prvýkrát prišlo a celkom samo zaparkovalo na príjazdovej ceste, hľadeli naň ako uhranutí. Ben jej videl na tvári rozpaky a znepokojenie, preto ju okamžite ubezpečil, že auto zvládne každý, „aj idiot“, a začal do aplikácie zadávať ich osobné údaje. Prižmúrila oči a štuchla ho do ruky. Bránil sa, vraj tým idiotom nemyslel ju.

„Neznášam, keď nemám niečo pod kontrolou,“ povedala mu, keď išli prvýkrát autom k lekárovi. Keď vyhodilo smerovku a predbehlo iné auto, pevne sa chytila sedadla.

„To preto, lebo chceš mať pod kontrolou úplne všetko,“ odvetil. „Musíš sa naučiť veriť tomu, čo nemáš pod kontrolou. Okrem toho, poistka je nízka a my potrebujeme začať šetriť, nemám pravdu?“

Claire s nevôľou prikývla. Ben si potrpel na detaily, a tak vynaložil veľa času a energie na to, aby vybral také auto, ktoré bude najlepšie vyhovovať ich súčasnej životnej situácii. A po niekoľkých pekelných mesiacoch bola rada, že sa zase

vrátil k svojmu starému ja. Dokonca sa snažil, aby nezostala bokom, a navrhol jej, aby vybrala farbu karosérie a látku na poťahy. Iba mizogýn si môže myslieť, že kúpa auta je vyhradená mužom a ženy sa musia uspokojiť s estetickou stránkou veci – odbila ho. Uvedomila si, že v posledných dňoch mu neraz nahnevane odsekla. Nikdy nebol na vine on a hneď to oľutovala, no nemohla si pomôcť a scéna sa znova zopakovala. Bála sa, že jedného dňa vybuchne.

Claire sa obrátila ku kufru, no vtom ju zo zamyslenia vytrhlo slabé kopnutie do obličiek. „Dobré ráno,“ šepla a pohladkala si zagulatené bruško. V to ráno sa malý Tate ohlásil prvýkrát. Prezývku mu dala, keď ich pôrodná asistentka informovala, že váži asi pol kila, teda toľko ako vrečko cukru Tate & Lyle. Meno spočiatku myslené ako žart malému prischlo.

Ak pôjde všetko podľa plánu, Claire sa o dva mesiace prvýkrát stane matkou. Doktor Barraclough ju upozornil, že sa za každú cenu musí vyhýbať stresu, pretože má vysoký tlak. To sa ľahko povie, ale ťažšie dodržiava. A v uplynulých hodinách to bolo priam nemožné.

„Zvládneš to,“ povedala nahlas a otvorila dvere auta. Položila kabelku na sedadlo vpravo a zohla sa, aby sa vopchala dnu. Brucho jej začalo rásť oveľa skôr než jej priateľkám, keď boli tehotné, a občas mala pocit, že nosí slonie mláďa. Jej telo akoby popieralo samo seba – niektoré časti ovísali, iné sa napínali na prasknutie.

Stlačila gombík, aby zavrela dvere, a sklonila sa k snímaču sietnice. Zbežne sa pozrela, ako vyzerá, a všimla si ružovkastobiely odtieň okolo modrých očí i tmavé kruhy, ktoré presvitali aj spod vrstvy mejkapu. Ráno si ani nevyfúkala ofinu, takže jej padala až na oči.

Keď snímač potvrdil, že Claire je registrovaný Pasažier, elektrický motor ticho zavrčal a centrálny ovládací panel na prístrojovej doske sa rozsvietil modro-bielym svetlom. „To je Benova práca,“ poznamenala pre seba. Na obrazovke sa objavila trojrozmerná mapa a na nej trasa od ich domu k Benovej kancelárii niekoľko kilometrov za mestom.

Auto sa pohlo, no vzápätí Claire takmer nadhodilo, lebo z reproduktorov bez varovania zaburácali rockové hity deväťdesiatych rokov. Neznášala Benov príšerný hudobný vkus a ešte viac to, ako hlasno si púšťal hudbu. Zatiaľ však ani len netušila, ako sa vypína nastavený playlist a ako si vytvoriť vlastný zoznam skladieb. Keď sa ozvali úvodné tóny starej pesničky Arctic Monkeys, ktorú mal Ben tak rád, nedokázala zadržať slzy. Celý text vedel naspamäť.

„Prečo si nám to urobil?“ nariekala. „Prečo práve teraz?“

Claire si dlaňami utrela oči a líca a vypila hudbu. Obklopilo ju ticho. Znova si prešla zoznam úloh; ešte ju čakalo veľa práce. Ustavične si pripomínala, že to všetko robí z dobrých dôvodov – pre Tatea. A hoci sa ho už nevedela dočkať, v kútiku duše túžila po tom, aby navždy zostal v jej bruchu a mohla ho chrániť pred svetom vonku.

Vyzrela oknom práve vo chvíli, keď vozidlo nečakane zaobčilo doprava, a nie doľava k Benovej kancelárii na predmestí Peterborough. Claire pozrela na mapu v navigačnom systéme, bola presvedčená, že trasu zadala správne. Potom si spomenula na Benove slová, že autonómne vozidlo niekedy dostane informácie o zápche alebo obchádzke a samo si vyberie inú trasu. Dúfala, že cesta sa tým veľmi nepredĺži. Čím skôr sa z tohto auta dostane, tým lepšie.

Vtom ovládací panel zhasol. Claire zaváhala, potom sa ho dotkla, náhodne ťukala na rôzne ikony, snažila sa ho znova prebudiť k životu. Nič.

„Dočerta!“ zašomrla. Dnes veru nemôže zostať trčať v pokazenom aute. Vozidlo znovu zvolilo inú trasu, tentoraz po diaľničnom privádzaci na dvojprúdovku, ktorou sa ešte viac vzdalovala od cieľa cesty.

Začala sa cítiť neprijemne. „Čo sa deje?“ povedala nahlas a preklínala Bena, že ju prehovoril, aby nasadla do auta bez manuálneho ovládania. Stláčala ďalšie gombíky v nádeji, že sa jej podarí získať kontrolu nad vozidlom a zastaviť.

„Programuje sa alternatívny cieľ cesty,“ ozval sa potichu ženský hlas a Claire pochopila, že prehovoril operáč-

ný systém vozidla. „Prepočítava sa trasa. Dve a pol hodiny do cieľa.“

„Čože?“ zvolala Claire. „To teda nie! Kam ideme?“

Keď auto zastavilo na križovatke, zacítila príležitosť ujst'. Rýchlo si odopla pás a stlačila gombík na dverách. Na čerstvom vzduchu sa spamätá a premyslí si, čo ďalej. Vedela, že nech vymyslí čokoľvek, za žiadnu cenu nesmie nechať auto bez dozoru. Dvere sa však neotvorili. Tlačila do nich z celej sily – nepovolili. Kopanec do brucha. Tate dal o sebe znovu vedieť.

„Neboj sa, len žiaden strach,“ opakovala, akoby chcela presvedčiť seba aj dieťa, že sa von nejako dostane.

Claire otočila hlavu k vedľajšiemu autu na križovatke a zamávala rukami, aby upútala šoférovu pozornosť. Ten bol však naisto pohrúžený do filmu premietaného na jeho chytrom čelnom skle. Mávala prudšie a prudšie, až si ju napokon všimol. Obrátil k nej tvár, no okná na jej aute sa v zlomku sekundy zmenili z priehľadných na matné. Vozidlo spustilo režim ochrany súkromia, takže Clairino zúfalstvo nik nevidel.

Keď si napokon uvedomila, čo sa deje – že jej auto ovláda niekto iný –, premkol ju strach.

„Dobré ráno, Claire,“ ozval sa z reproduktorov mužský hlas.

Nevdojak vykrikla. Hlas znel pokojne a uvoľnene, takmer priateľsky, no najradšej by ho nepočula. „Asi neuniklo vašej pozornosti, že vozidlo už nemáte pod kontrolou,“ pokračoval. „Odteraz ho riadim ja.“

„Kto ste?“ spýtala sa Claire. „Čo chcete?“

„Teraz nezáleží na tom, kto som a čo chcem,“ odvetil hlas. „Teraz potrebujete vedieť iba to, že o dve a pol hodiny budete s najväčšou pravdepodobnosťou mŕtva.“

Druhá kapitola

 Route Master 2000

ČÍSLO DOMU	neznáme
ULICA	neznáma
PSČ	neznáme
INÉ ÚDAJE	56,0006 stupňa severnej zemepisnej šírky, 3,3884 stupňa západnej zemepisnej dĺžky

JUDE HARRISON

Jude Harrison hľadel na kábel nabíjačky, ktorý sa ťahal zo steny do masky chladiča v jeho aute.

Sám nevedel, ako dlho tam sedí a civie naň, ani prečo upútal jeho pozornosť. Uvedomil si, že stratil pojem o čase, a fľochol na hodiny na prístrojovej doske. Ak to chce stihnúť, o chvíľu musí vyraziť. Pozrel na indikátor nabitia batérie. Ešte desať minút. Vzdialenosť, ktorú mal prejsť, si nevyžadovala stopercentné nabitie, ale v takýchto prípadoch bol vždy nervózny.

Iné autá na parkovisku supermarketu sa nabíjali inteligentnejším spôsobom – rýchlonabíjačkami zapustenými do asfaltu na bežných či kruhových križovatkách, na parkoviskách alebo dokonca pri okienkach s rýchlym občer-

stvením. Jude si kúpil autonómne vozidlo hneď na začiatku Cestnej revolúcie, ktorú s veľkou pompou ohlásila vláda. Z večera na ráno sa z obyčajného vodiča stal Pasažierom – človekom, ktorého auto nemá žiadne manuálne ovládanie. Rozhodovalo sa samo. Tento model bol už teraz zastaraný, zkrátka si prestane automaticky sťahovať riadiaci operačný systém a Jude si bude musieť zaobstarať novší. Dokonca mu ponúkli finančný stimul na kúpu oveľa pokročilejšieho, technicky vyspelejšieho typu, no odmietol. Načo vyhadzovať peniaze na niečo, čo už aj tak nebude potrebovať?

Zaškvrkalo mu v bruchu – pripomenulo mu to, že je celkom prázdne. Vedel, že ak chce zvládnuť všetko, čo má na dopoludnie naplánované, musí niečo zjesť a doplniť energiu. Na jedlo však nemal chuť, dokonca ani na čokoládové tyčinky v bočných priečinkoch tašky na zadnom sedadle. Vystúpil z auta a zamieril do supermarketu, nie však do potravín, ale na toaletu. Vymočil sa, opláchol si tvár, umyl ruky a osušil si ich pod nástenným sušičom. Z vrečka vybral prenosnú zubnú kefku s pastou, ktorá sa uvoľnila a po zmiešaní so slinami spenila, a začal si čistiť zuby.

V ostrom svetle nad zrkadlom sa mu lesklo temeno a naplno odhalilo, ako mu rednú vlasy na spánkoch. Nedávno si ich dával zastrihávať nakrátko, nechcel si ich začesávať a maskovať ich nedostatok. Spomenul si, ako ich s bratom otec varoval, že jemu vlasy začali rednúť už po tridsiatke. V tomto bol Jude po ňom. Kamaráti používali rôzne kozmetické prípravky, no on nič také nechcel. Dokonca si ani nedal narovnať krivé spodné rezáky a vždy sa usmieval so stisnutými perami.

Odkedy sa naposledy oholil a olivová pleť mu stmavla, prežíval najlepšiu časť celého týždňa. Očné bielka mal napriek únave číre a zreničky zelené ako zrelé jablká. Priložil si ruky na tričko a prešiel si nimi po bruchu a rebrách. Cítil, že za posledný mesiac schudol, pripisoval to stresu a prípravám na to, aby dnes všetko dotiahol do zdarného konca.

Pozrel sa na zápästie, celkom zabudol, že hodinky už dávno nenosí. Zaznamenávali údaje o tepe, telesnej teplo-

te, metabolizme, krvnom tlaku a iné hodnoty, ktoré nechcel poznať. Nepotreboval to, aj bez toho vedel, že je v strese.

Jude sa vrátil k autu a keď videl, že batéria je úplne nabitá, odpojil nabíjací kábel, párkrát sa zhlboka nadýchol, nasadol do auta a operačnému systému s hlasovým ovládaním oznámil cieľ cesty.

Auto na ceste neprekročilo štyridsiatku a Jude si spomenul, ako rád kedysi šoféroval. Vodičský dostal na sedemnásťte narodeniny a vtedy mu to pripadalo ako najväčší úspech, lebo mu dával vytúženú slobodu. Kedykoľvek mohol odísť z dediny, v ktorej sa narodil a vyrastal. Už nebol odkázaný na nepravidelné autobusové spoje, rodičov či staršieho brata, aby mu dovolili nazrieť do vonkajšieho sveta. Nepáčilo sa mu, že Pasažierom plne autonómneho vozidla sa dnes mohlo stať aj štrnásťročné decko. Pripadalo mu to ako podvod.

Jude si pamätal aj časy, keď sa vodiči týmto cestám v ranných špičkách radšej vyhýbali, pretože boli doslova nepriechodné. Teraz autá hladko kĺzali ulicami, vymieňali si informácie prostredníctvom siete vnútorného komunikačného systému, aby sa vyhli zápcham. Hoci autonómne vozidlá neznášal, musel uznať, že majú určité výhody.

Väčšinu prístrojovej dosky zaberala zvuková technika a veľká interaktívna OLED obrazovka, na ktorej si mohol pozrieť všetko, od televízie, e-mailov či sociálnych sietí až po noviny a knihy. Listoval nadol, kým nenašiel modrý priečnik s označením *Rodinné dovolenky*. Otvoril ho, klikol na podpriečnik s názvom *Grécko*. Objavila sa séria videí. Vybral jedno pomenované *Reštaurácie* a stlačil prehrávanie.

Obrázok s ultravysokým rozlíšením bol krištáľovo čistý, mal pocit, že opäť leží na ležadle v teplom svetle na terase reštaurácie so Stephenie a kochá sa krásnym výhľadom na zapadajúce slnko. Kamera pomaly prechádzala zľava doprava ponad oblúkovo zakrivenú zátoku a neobývané ostrovy na obzore. Zopár mrakov nad nimi osvetľovali modré a červené lúče, no ostrovy zostávali v tieni.